

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
Αγίου Διονυσίου Αιγίνης (17 Δεκεμβρίου)

Η δύναμη της συγγνώμης

Ο σήμερα εορταζόμενος Άγιος Διονύσιος, αδελφοί μου, γεννήθηκε στη Ζάκυνθο στα μέσα του 16^{ου} αι. και ήταν γόνος πλούσιας και αρχοντικής οικογένειας. Η ευγενική του καταγωγή του χάρισε ευρεία μόρφωση και τον ανέδειξε σε υψηλά αξιώματα της τοπικής κοινωνίας. Όμως, γρήγορα αντιλήφθηκε την ματαιότητα της κοσμικής ζωής, την κενότητα των αξιωμάτων του κόσμου και σε ηλικία 21 ετών επέλεξε τον αγγελικό δρόμο της μοναχικής ζωής, γενόμενος Μοναχός στην Ιερά Μονή των Στροφάδων της Ζακύνθου. Παρά το νεαρό της ηλικίας του, διακρίθηκε για την σύνεση και την σοφία του, όσο και για τον ζήλο του στην εργασία των αρετών, γεγονός που τον κατέστησε πρότυπο και των μεγαλύτερων μοναχών.

Το σχέδιο του Θεού, όμως, ήταν άλλο. Ξεκινώντας ένα προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, βρέθηκε στην Αθήνα, όπου ο Επίσκοπος Αθηνών Νικάνωρ, εκτιμώντας τα χαρίσματά του και ξεπερνώντας τις επιφυλάξεις και τη σεμνότητα του χαρακτήρος του, τον κατέστησε Επίσκοπο Αιγίνης. Εκεί ο Διονύσιος έγινε οδηγός ψυχών, ακάματος λειτουργός και εργάτης του Ευαγγελίου, χωρίς να πάψει ποτέ να ζει την ασκητική ζωή του Μοναχού. Η φήμη του, όμως, μεγάλωνε διαρκώς και οδηγούσε πλήθη ανθρώπων κοντά του. Το γεγονός αυτό τον τρόμαξε, καθώς ο κίνδυνος της υπερηφάνειας και της κενοδοξίας γνώριζε καλά ότι ήταν προ των πυλών. Γι' αυτό, σε ηλικία μόλις 35 ετών, παραιτήθηκε από τον θρόνο του, προκαλώντας μεγάλη θλίψη στο ποίμνιό του και επέστρεψε στην αγαπημένη του Ζάκυνθο, όπου έζησε ασκητικά, εργάστηκε εκκλ/κά, ευεργέτησε με ποικίλους και θαυμαστούς τρόπους το λαό του Θεού και εκοιμήθη οσιακά σε ηλικία 75 ετών. Το άφθαρτο σκήνωμά του αποτελεί σημείο αναφοράς πλήθους Χριστιανών από όλο τον κόσμο και πηγή ιαμάτων και Θείων επεμβάσεων σε όσους με πίστη προστρέχουν στη χάρη του.

Τα γεγονότα που αποδεικνύουν την αγιότητα του βίου του είναι πολλά. Εκείνο, όμως, που ξεχωρίζει είναι η στάση του απέναντι στον δολοφόνο του μονάκριβου αδελφού του. Εκείνη την εποχή στη Ζάκυνθο επικρατούσε φονική αντιπαλότητα μεταξύ διαφόρων αρχοντικών οικογενειών, μάλιστα ανάμεσα στην οικογένεια του Αγίου, των Ζιγούρων και στην οικογένεια των Μονδίνων. Μάταια ο Άγιος προσπάθησε να διαλύσει την έχθρα και να συμφιλιώσει τις δύο πλευρές. Τα πάθη ήταν θανάσιμα και αθεράπευτα, θύμα των οποίων έπεσε ο αδελφός του Κωνσταντίνος. Ο φονιάς του, κυνηγημένος από τις Αρχές, ζήτησε καταφύγιο στο Μοναστήρι της Αναφωνήτριας, όπου μόναζε ο Άγιος, χωρίς να γνωρίζει ότι ο Μοναχός που τον υποδέχθηκε

και τον φρόντισε ήταν ο αδελφός του θύματός του. Παρά την θλίψη και τον πόνο για την απώλεια του αδελφού του, ο Διονύσιος συγχώρεσε τον φονιά του και έκανε τα πάντα για να τον οδηγήσει στη μετάνοια, για να τον αποκαταστήσει στη σχέση του με τον Θεό.

Έκτοτε ο Άγιος Διονύσιος θεωρείται η προσωποποίηση της συγχωρητικότητας και της αγάπης. Βέβαια, μια τέτοια στάση δε μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητή, είναι δύσκολο να ερμηνευτεί, καθότι ξεπερνά τα συνηθισμένα και προσκρούει στην αίσθηση του δικαίου. Οι περισσότεροι άνθρωποι, σε μια ανάλογη περίπτωση, αν δεν επιδίωκαν την εκδίκηση, τουλάχιστον θα απαιτούσαν την απόδοση της δικαιοσύνης. Μόνο που ο Άγιος Διονύσιος δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Αυτό που τον ενδιέφερε δεν ήταν τόσο η ικανοποίηση της δικαίας αγανάκτησής του, ούτε η ικανοποίηση της κοσμικής δικαιοσύνης, όσο η αποκατάσταση της ψυχής του φονιά του αδελφού του, η πράξη του οποίου επρόκειτο να του εξασφαλίσει τον αιώνιο κολασμό και την απώλεια της ψυχής του. Όλα τα άλλα μέσα του δεν είχαν σημασία, γιατί αφορούσαν τα στενά και περιορισμένα πλαίσια αυτής της ζωής, ενώ η σωτηρία της ψυχής του εγκληματία αφορούσε τη σχέση του με τον Θεό, εκτεινόταν στην αιωνιότητα. Γι' αυτό και ενήργησε όχι σαν άνθρωπος του παρόντος χρόνου, αλλά σαν πολίτης του μέλλοντος αιώνος.

Το παράδειγμά του, αδελφοί μου, όσο δύσκολο κι αν είναι, πρέπει να προβληματίσει το νου μας και να ενεργοποιήσει την καρδιά μας. Είναι πολλές οι αδικίες και οι συκοφαντίες που υφιστάμεθα σ' αυτή τη ζωή, ο πόλεμος και ο ποικίλος διωγμός που συγκεκριμένα πρόσωπα εξαπολύουν εναντίον μας. Το εύκολο είναι να επιζητούμε την εκδίκηση, να σχεδιάζουμε την ανταπόδοση, συχνά να παίρνουμε το νόμο στα χέρια μας. Τίποτα απ' όλα αυτά, όμως, δεν αξίζει, καθώς μπορούν να ικανοποιήσουν, απλώς τον εγωισμό μας και να αποκαταστήσουν το αίσθημα της δικαιοσύνης, που οι άνθρωποι διαμορφώνουν και συχνά αντιστρατεύεται την δικαιοσύνη του Θεού. Το δύσκολο είναι να μάθουμε να συγχωρούμε και να προχωρούμε στη ζωή, παρέχοντας στους φταίχτες το περιθώριο της μετάνοιας και της εκζήτησης του ελέους του Θεού, ο Οποίος είναι ο μόνος δίκαιος και τελικός κριτής όλων μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.